

Bogár László: Az új jobb és a régi bal

2016 február 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Anne Applebaum, a Washington Post publicistája most a Financial Times hasábjain adta újra tanújelét annak, hogy a mainstream média világértelmezési logikája maga a totális káosz.

Csak azt nehéz ilyenkor eldönteni, hogy a végzetes tudatlanság vagy a végtelen cinizmus-e a meghatározó az

egyes konkrét esetekben. Kis kitér?ként érdemes megjegyezni, hogy Anne Applebaum már a 2010 utáni „új rendszert?l” kapott Pet?fi Sándor-díjat a Gulag-rendszerr?l írt m?vei elismeréseként. Miközben akkor is lehetett, azóta meg pláne lehet tudni és rendszeresen érzékelni is, hogy Applebaum asszony a lehet? legellenségesebb mindazzal szemben, amit a nemzeti együttm?ködés rendszere képvisel.

Talán az motiválhatta a Pet?fi Sándor-díj odaítélését, hogy kétségtelenül Anne Applebaum a legkövetkezetesebb antikommunisták egyike. Az a f? gond azonban az összes ilyen anti-izmussal, hogy az önmaga tökéletességébe vetett rendíthetetlen hit közhírré tételén kívül mást nem igen közöl velünk, nemet mond, igent nem. És hát, bár kényes és kellemetlen erre emlékeztetni azt a több mint egymillió magyar szavazót, aki 1990-ben az SZDSZ-re szavazott, hisz abszolút többségük régen megbánta már, de ugyanez volt a trükk lényege akkor, ott is. Tudjuk, merjük, tesszük – harsogták magabiztosan, és sajnos, így visszatekintve megállapíthatjuk, hogy igazuk volt.

Tényleg tudták, hogy miként kell a magyar társadalmat még az el?z?eknél is kegyetlenebb birodalmi kifosztásnak alávetni, és mindezt merték is kíméletlenül megtenni. És azért szavazott rájuk több mint egymillió magyar, mert, hogy annyira cuki volt az antikommunizmusuk. Amely antikommunizmus annyira mégsem volt sziklaszilárd, hogy megakadályozza ?ket abban, hogy együtt kormányozzanak el?bb egy karhatalmista, majd egy titkosszolgálati tiszttel. De térjünk vissza Anne Applebaum legújabb dolgozatához, amely azért érdemel figyelmet, mert enciklopédikus pontossággal írja le azt az eszmei káoszt, ami az uralkodó liberális társadalom és gazdaságfilozófiát jellemzi.

El?ször is elrettent? példaként említi Marine Le Pent, aki képes volt szót emelni a megszorítások ellen, azt állítván, hogy mindez valójában a globális elit további féktelen gazdagodását szolgálja az egyre nehezebb helyzetbe kerül? kisemberek rovására. Majd, és ez a számunkra igazán érdekes, úgy folytatja, hogy „akik szerint Le Pen tervei a valóságtól elrugaszkodottak, meglepve konstatálhatják majd, hogy máshol azok már a gyakorlatban m?ködnek: Magyarországon a bankok államosítása (vagy inkább a korábban privatizált bankok újraállamosítása) nem távoli ideál, hanem a kormányprogram központi eleme. Orbán Viktor különadókkal és büntet? célzatú szabályozással igyekszik elijeszteni egyes külföldi bankokat, másokat egyszer?en megvásárolt. Azt állítja, hogy az a célja, hogy a magyar államnak nagyobb kontrollja legyen az ország pénzügyi szektora felett” – írja Anne Applebaum, megemlítve a lengyel példát (a bankok különadója és „repolonizációjuk” tervét) is.

Említi azt is, hogy az EU-ellenes brit UKIP hárommilliárd fontot költene közegészségügyre, és a dán és svéd nacionalista pártok is növelnék a jóléti államot – persze csak a született dánoknak és svédeknek. Vagyis régi balos szólamok köszönnek vissza a populista jobboldali retorikában, vonja le a megsemmisít? következtetést a szerz?. Majd végül úgy foglalja össze mondandóját, hogy ezek cinikus populisták, akik azért ismételgetik ezeket a nevetséges és szél?séges szlogenjeiket, mert úgy érzik, hogy most erre van leginkább kereslet a politikai kommunikáció piacán: „A fiatal szavazóknak a rég diszkreditált eszmék is újként hathatnak. Csak azért, mert az államosítás, a protekcionizmus, a fiskális felel?tlenség és a büntet?adók korábban a gyakorlatban nem váltak be, nem vehetjük biztosra, hogy valaki nem próbálja ki ?ket újra, csillogó nemzeti szín? zászlóba csomagolva az elkoptatott sarló-kalapács helyett” – foglal állást cikke végén Applebaum a szerinte egyetlen helyénvaló klasszikus konzervatívan jobboldali eszköztár mellett.

Az ember persze ilyenkor nehezen tudja eldönteni, hogy sírjon vagy nevessen, hisz az ideológiai elvakultság ilyen szintje még ebben az abszurd világban is ritka. Applebaum asszonynak ugyanis nem t?nik fel, hogy az emberi világ nem feltétlenül azonos az ? liberális tankönyvekre épül?, sohasem volt és remélhet?leg soha nem lesz, mesterségesen összetákolt doktrínavalóságával. Hogy nem feltétlenül a legfontosabb természeti törvény az, hogy a globális t?kestruktúrák csúcsragadozóinak profitérdekei univerzális összefüggésként mindent felülírnak. És persze, hogy nem feltétlenül gonosz, elvetemült, cinikus, populista, szél?séges az, aki tudja, hogy milyen közösség tagja, és emberséges ?szinteséggel igyekszik is ennek a közösségnek a javát szolgálni.

Az meg különösen furcsa – és elég pikáns is –, hogy a volt lengyel külügyminiszter (ma parlamenti elnök), Radoslaw Sikorski feleségeként éppen ? nincs tudatában annak, hogy a „sarló és kalapács” pusztító birodalmát egy Lev Davidovics Bronstein nev? ügynök pénzelésével ugyanaz az Amerika segítette életre, amelyik aztán a második világháború után rászabadította a „felszabadított” Kelet-Európára, s benne a sokat szenvedett lengyel népre is. És amelynek stratégiai érdekeit Anne Applebaum ilyen elszántan védi. Szóval akkor ki is itt az antikommunista, miért és hogyan? Megannyi kérdés, biztos válasz nélkül, hisz, mint tudjuk, zaklatott világunkban csak a bizonytalanság az egyetlen biztos dolog.

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló